

surum Alpes jactabat, atque ad opem laboranti provinciae ferendam opportune adfuturum predicabat; licet militibus nonnullis in Italiam praemissis, Cremonam dedere hostibus Scudum passus est; coeptis aut immutata voluntate, aut necessitate coactus destitit: modo omnia fere in potestatem Caesaris concessere. Quamvis vero incerti rumores de ejus in Italiam adventu afferantur, quem initio veris futurum autumant; putamusne, quod nondum ita prolapsis rebus minime effecit, id modo hac cunctorum inclinatione facturum, & cum Imperatore, qui copiis, praesidiis, commeatu, amicitiiis Insubres firmavit, pugnaturum? Nos vero, ut Gallorum genti, quae pene Italiae oblita videtur, ingenti Reipublicae damno, exiguo, ac fere nullo eorum commodo praesto sinus, terrestre imperium, quod immensa auri vi, magnis laboribus, summis vigiliis ex hostium pene faucibus eripimus, in eosdem bellorum, ac turbinum anfractus conjiciemus? ac cum tota Austriaca domo graves, atque hostiles iras exercebimus? ut elapsis jam induciis, quas cum illa Vormaciae pepigimus, in agros, in oppida, in subditos belli impetus, veluti turbo, feratur? ut terrestre imperium, quod latissimis finibus, vel a Carolo Imperatore, vel a Ferdinando ejus fratre Austriae Archiduce continuato ambitu circumcingitur, praeda, sanguine, caedeque redundet? Haec longe ab iis diversa consilia esse reor, quibus majores nostri hanc Rempublicam per tot saeculorum successiones felici fato administrarunt; qui tutiora semper speciosis consiliis praetulere; neque incertis rerum eventibus aeternum fortunam Reipublicae obiectare voluerunt. Quamquam quid ego de dignitate loquar? quid praeclearius, quid illustrius, quid inquam speciosius, quam a vobis potentissimum Imperatorem ultro pacem petere, Oratorem misisse, qui ad societatem ineundam, ad veterem reconciliandam amicitiam illius nomine hortaretur, atque iuvitaret? Cui sane oblatæ opportunitati nisi obviam iverimus; si consilia haec aspernati fuerimus, cito in easdem angustias relabemur; dum Caesarem propinquum hostem experiemur; Gallorum longinqua, & incerta auxilia, aliquando etiam frustra, implorabimus, atque expectabimus; quasi vero satis laborum a nobis exantlatum non sit; quasi non usque ad satietatem calamitates, quae bellorum comites esse solent, experti fuerimus. An non satis